

Misschien zou zij anders wezen dan hij zich had voorgesteld en hij meende, dat zij hem dan had bedrogen. Graag zou hij haar gestraft hebben, omdat ze niet het vrolijke jonge bruidje scheen te zijn, waarop hij gehoopt had. En op de avond, voor hij Finnstad bereikte, maakte hij een plan.

Er doolden in die streek vreemde wezens rond, die weerwolven genoemd werden.

Dat waren mannen, die vroeger gewoon als mensen hadden geleefd, maar die, door honger en gebrek en ook door hun woeste aard, meer en meer waren verwilderd, zodat ze tenslotte in de bossen rondzwierven, bekleed met dierenvelen en levend zoals de wolven leven, van roof en moord. Langen tijd waren deze mensen de schrik geweest van de streek, maar nu hadden zich, onder leiding van Binger Persson, een groep weerbare mannen opgemaakt om de weerwolven onschadelijk te maken. Velen hadden ze het land uitgejaagd en de anderen hadden ze gedwongen, een luid-klinkende bel om den hals te dragen, zodat ieder het horen kon, wanneer ze naderden.

Op den dag voor Kerstmis, toen Ulf reeds dicht bij Finnstad was, kwam hij langs een hol in de bergen, waar zulk een weerwolf, een oude man reeds, zich schuil hield. Maar toen hij langs reed, kwam hij, in zijn wolfspels gehuld, naar buiten, grijnsde de vreemdeling toe en riep: „Kom je bij mij Kerstfeest vieren, vriendje? Stijg maar af, dan kunnen we samen vrolijk zijn, zoals gebruik was in dit land, voor de oude zeden uit andere streken hier doordrongen!”

Toen kwam Ulf op een gedachte!

Hij knoopte zijn knapzak los en wierp dien de oude weerwolf toe. Hij nam de zware paardendecken, die achter het zadel lag opgerold en gaf hem ook dien.

„Gebruik dat, om een midwinterfeest te vieren naar eigen smaak,” zei hij.

„Maar leen mij je schel, voor een enkele nacht.”

De oude booswicht lachte.

„Dat is een goede ruil. Neem mijn schel en behoud hem, als ge wilt!” antwoordde hij en hij reikte Ulf zijn kenteken.

Dien avond brandden in de woning van Binger Persson de Kerstlichten. De tafel was gedekt voor een maaltijd, maar eerst zat het gehele gezin rondom de tafel bijeen en luisterde naar de vader, die het verhaal voorlas van de wondere geboorte in de stal.

Maar plotseling werd de rust verstoord door een vreemd geluid buiten. Voetstappen slopen rond en het schelle geluid van een bel werd gehoord. Heer Binger sprong op en greep naar zijn zwaard. Ook zijn beide sterke jonge zonen waren opgestaan en zochten hun wapens.

„Een weerwolf, een weerwolf op ons erf! Voor we het Kerstfeest kunnen vieren, zal die moeten worden verjaagd!”

Maar Brigitta, het zestienjarige dochttertje van Binger Persson stond op van haar stoel.

„Vader,” zei ze, „dit is de nacht van de vrede en van nieuwe genade. Het heil is gekomen voor alle mensen, ook voor de meest verachte en verdoolde. Waarom zouden wij, die dit feest vieren, hard zijn voor een